HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

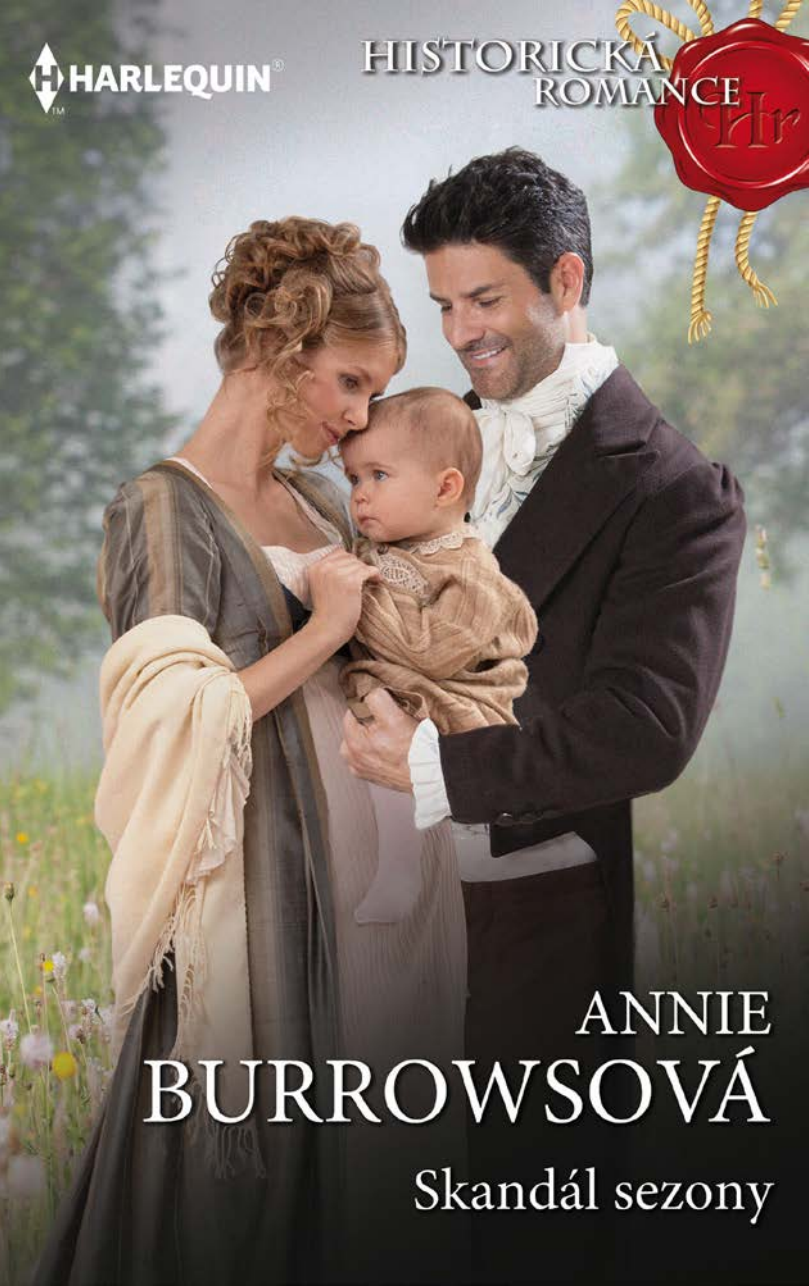

ANNIE BURROWSOVÁ

Skandál sezony

Annie Burrowsová

SKANDÁL SEZONY

Překlad

Daniela Tošíková

Milá čtenářko,

nemusíme chodit pro příklad ani do minulosti, stává se to totiž v každé době, že láska někdy udělá z muže pěkného blázna. Ostatně sousloví zamilovaný blázen vypovídá jasně: zamilovaný člověk ztrácí kontakt s realitou, je posedlý objektem své touhy a málokdy se chová rozumně. Toto všechno postihlo válečného hrdinu, úctyhodného plukovníka Fairfaxe v příběhu Skandál sezony, *když začal pronásledovat slečnu Furnivalovou…*

V druhé povídce s názvem Nevhodný slib *můžete sledovat třetího ze sourozenců Sinclairových, lady Samanthu na její cestě do exotického Egypta. V této zemi prožila mnoho krásných dobrodružství se svými bratry a přítelem Edgem, nyní lordem Edwardem Edgertonem, a všichni doufají, že se tam opět uzdraví i její zraněné srdce. Opětovné setkání s dávným přítelem je velkou nadějí pro oba…*

S láskou
Váš Harlequin

Annie Burrowsová

SKANDÁL SEZONY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Scandal of the Season

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Daniela Tošíková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Annie Burrows
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276- 8982-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276- 8983-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276- 8984-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Cassandra tiskla nos k okenní tabuli a hltala pohledem kočár, který překodrcal kolem jejich zahradních vrátek a nenávratně se vzdaloval z dohledu i se slečnou Henleyovou z Henley Hall.

„Už se můžeš vrátit k práci," ozvala se teta Eunice od střihacího pultu. „Jsou pryč."

Stejně jako všechny nádherné šaty, nad kterými strávila Cassandra s tetami několik posledních měsíců, kdy je šily často hluboko do noci.

Vezme si slečna Henleyová na ples bílý mušelín s levandulově modrými stuhami a třpytivým přehozem, do kterého se Cassandra málem zamilovala? Anebo ho po příjezdu do Londýna odhodí a dá přednost něčemu od místní módní návrhářky, aby líp zapadla mezi londýnskou smetánku? Podle rychlosti, jakou se s ní mladá dáma rozloučila, by se nedivila ničemu. Slečna Henleyová se ani nevyklonila z okna kočáru, když míjel jejich dům, aby jí zamávala na rozloučenou. Cassandra by to určitě udělala, kdyby si prohodily role a právě by mířila do velkoměsta, kdežto slečinka by si za ni udělala na prstech bolavé mozoly z šití, nad kterým by vysedávala dlouho do noci, jen aby bylo všechno včas hotové.

Když si Cassandra uvědomila, co ji stál každičký

kus garderóby slečny Henleyové na nadcházející sezonu, padla na ni hluboká malomyslnost. Jako by na ni někdo hodil těžkou neviditelnou deku. Snažila se, aby všechny šaty byly naprosto perfektní už proto, že se slečna Henleyová postavila své matce, která si přála, aby v duchu rodinné tradice oslovily známou švadlenu s obchodem v Exeteru, kterou považovala za serióznější.

„Přeju si, aby mi oblečení do Londýna šila výhradně moje drahá přítelkyně slečna Furnivalová," prohlásila slečna Henleyová sveřepě. „Když si vezmu na sebe šaty od ní, bude mi připadat, jako by byla v duchu se mnou, a nebudu se cítit tak osamělá."

Tímhle prohlášením se dotkla struny ukryté hluboko v Cassandřině nitru, a Cassy úplně nevěděla, co si s tím počít.

„Nebudeš tam přece sama," odbyla dceru pohotově lady Henleyová. „Budu s tebou já. A pojede s námi i tvůj papá."

„To sice ano, ale nebudu tam mít žádné přátele ve svém věku," namítla slečna Henleyová a zatvářila se ublíženě. „Všichni si tam budou hrát na světáky a já vedle nich budu vypadat jako vesnická husa."

Velké modré oči se zalily slzami a lady Henleyové nezbylo než kapitulovat.

„Snad tím aspoň ušetříme," poznamenala a rozhlédla se po předním salónu domku, ve kterém Cassandřiny tety provozovaly živnost. „Což tvému papá udělá radost. A nebudeme se muset harcovat na každou zkoušku až do Exeteru. Tak dobře, kočičko moje. Ať je po tvém."

„Zhýčkané dámičky," utrousila teta Cordelie. Samozřejmě až potom, co Henleyovy odešly.

„Ale je to velká zakázka," podotkla praktická teta

Eunice. „A sir Barnabas nedělá problémy s placením."

„Jenže to je jen zásluhou našeho úžasného vikáře," konstatovala teta Cordelie a měla pravdu. „Poslal by do pekla každého, kdo by ublížil některé z jeho oveček tím, že by včas nezaplatil, co jí dluží."

„Obzvlášť dvěma starým pannám urozeného původu, které jsou na tom tak špatně, že si musí vydělávat na živobytí jehlou," podotkla ironicky teta Eunice.

Kočár slečny Henleyové vjel do zatáčky, na chvíli zmizel z dohledu a Cassandra ucítila, jak se jí zachvěl spodní ret. Jestlipak si na ni jeho nejmladší pasažérka někdy vzpomene, až se bude projíždět v dvoukoláku po boku fešného mladíka v jednom z londýnských slavných parků? Anebo když ji jiný oslnivý nápadník vezme na výlet člunem po Temži a vystoupí na travnatém břehu, kde se připojí ke skupince krásných mladých lidí, která se tu sešla na piknik?

To sotva, odpověděla si v duchu a povzdechla si.

„Jen se budu dívat, než přejedou přes most," odpověděla konečně tetě Eunici na její narážku, že je nejvyšší čas, aby se vrátila k práci. Chvilku potrvá, než se vzpamatuje, a rozhodně nechce tetám nastavit nešťastnou tvář, aby nevypadala jako nevděčnice.

„Na most neuvidíš," upozornila ji teta Eunice. „Zahlédneš leda tak kufry na střeše, až na něj vjedou."

Ano, kufry. Opravdu se objevily! Spatřila je, sotva kočár najel na most přes řeku Teene. Každý do jednoho byl naditý šaty, které pomáhala ušít, a teď mířily do Londýna, kde v životě nebyla a sotva se tam kdy podívá, přestože to byla zkušenost, kterou většina dívek jejího věku a postavení považovala za samozřejmost.

Protože se dopustila osudové chyby.

„Nech ji na pokoji, Eunice," ozvala se teta Cordelie. „Není žádný med pozorovat tu namyšlenou slečinku, jak míří do města, když naše Cassy…"

Byla tak hloupá, že naletěla hezké tváři a šarlatovému kabátci, ale i laskavému chování…

Panebože, zas se jí rozechvěl spodní ret.

Sáhla do kapsy zástěry pro kapesník a nenápadně si jím osušila oči, které jí navzdory jejímu odhodlání začínaly slzet. Tety nemusí vidět, že je jí do breku. Mohly by si myslet, že je u nich nešťastná, a to by nebylo fér. Protože kdyby ji k sobě nevzaly a nedaly jí poctivou práci, mohla klidně skončit mrtvá někde v příkopu. Anebo ještě hůř, kdyby zůstala naživu a musela si vydělávat bůhví jak.

Popotáhla a rychle se vzpamatovala. Naštěstí se podobným hrůzám vyhnula, protože laskavé tetičky se jí ujaly. I když vlastní matka a otčím ji zavrhli, aby nezostudila rodinu a neohrozila pověst mladšího bratra.

Je pravda, že teta Cordelie, která byla spíš než teta vzdálená matčina sestřenice, ji pozvala dovnitř dost neochotně. Ovšem nemělo to nic společného s tím, co Cassandra provedla.

„Už se s nikým nestýkáme," hlásila hned na začátku. „Od té doby, co máme s Eunicí společnou domácnost. A když se k nám nastěhuješ, ostatní z rodiny se k tobě obrátí zády, protože dojdou k závěru, že se nakazíš naším…"

„Výstředním chováním," doplnila za ni teta Eunice, když se Cordelie zarazila a nevěděla, jak dál.

„Ano, i tak se dá popsat náš životní styl," uzavřela diskusi teta Cordelie.

Cassandra tenkrát nechápala, o co jde, ale došla

k závěru, že na tom vlastně nesejde, protože se od ní stejně všichni z rodiny odvrátili. Otčím ji předem varoval, že se o to postará.

„Nám může být tvůj otčím ukradený," prohlásila rozhodně teta Cordelie. „Ten starý nemrava, který si vzal tvou matku jen pro peníze, se mi nikdy nezdál. A pokud jde o ostatní… taky se všichni ke mně obrátili zády, když jsem si před lety odmítla vzít jednoho trubce a radši jsem se sestěhovala s dobrou přítelkyní. Ale… proto jsi za mnou přišla, ne?"

Cassandra kývla.

„Tak u nás na čas zůstaň a uvidíme, jak nám to spolu bude klapat."

Zkusily to a vycházely spolu náramně dobře.

Cassandra se vysmrkala. Nemohla říct, že je úplně šťastná, ale byla tu spokojená. Tety se k ní nikdy nechovaly, jako by je zklamala anebo jim byla na obtíž. Naopak jí dávaly najevo, že je díky svým šikovným rukám cenným přínosem do společné domácnosti. Ironií osudu za to vděčila otčímovi, který trval na tom, aby si s matkou na sebe šily a ušetřily tím za švadlenu.

Ovšem dnešek patřil ke dnům, kdy ve vzduchu viselo jaro. Mraky působily dojmem, že se každou chvílí rozestoupí a konečně vysvitne slunce, hroty narcisů se nekompromisně draly zamrzlou půdou na povrch a v srdcích všech se rodila nová naděje. Jen na Cassandru v takových dnech padala nezvyklá tíseň.

Proto došla k závěru, že by se radši měla vyhnout hovoru s tetami, dokud se úplně nevzpamatuje. Zůstala tedy u okna s výhledem na zahradu před domem a cestu, na kterou navazovala silnice do Londýna. A pro jistotu měla po ruce připravený kapesník.

Počtvrté a naposledy se vysmrkala, když zahlédla na klenutém oblouku mostu vršek kočáru.

„To snad ne," vydechla. „Slečna Henleyová si u nás asi něco zapomněla. I když… tohle přece není její kočár! Na střeše nejsou žádné kufry. Měly byste vidět ty koně! Jsou čtyři, a samí grošáci!"

Tohle spřežení mělo na první pohled minimálně o třídu vyšší úroveň než náhodně namíchaní ryzáci a vraníci z domácí farmy, které příležitostně zapřahal sir Barnabas.

Cassandra uslyšela, jak nůžky cinkly o stůl, a než se nadála, ucítila, že za ní stojí teta Eunice a dýchá jí na krk.

„Je to tak, Cordelie. Nádhera. A přísahala bych, že na dveřích vidím erb," dodala, když se kočár přiblížil k jejich domu.

„Erb?" Teď odhodila práci stranou i teta Cordelie a přicupitala k nim, aby jí nic neuniklo. „Co může dělat někdo urozený v takové díře jako Market Gooding? Navíc na našem konci."

Úzká cesta, u které jejich dům stál, spojovala totiž jen Henley Hall se silnicí do Londýna.

„Určitě zabloudili," prohlásila teta Eunice, když kočár zastavil před jejich domem. „Koukejte, ten chlapík se nás jde zeptat na cestu," dodala, když jeden z lokajů seskočil ze stupátka za kočárem a otevřel zahradní vrátka.

„Tak proč ale ten druhý otevírá dveře od kočáru a přistavuje k nim schůdky?" nechápala teta Cordelie.

Všechny tři zmlkly, když zahlédly pasažérku, zjevně vysoce urozenou dámu soudě nejen podle erbu na dveřích, ale i úcty, s jakou k ní druhý lokaj vztáhl paži, aby jí pomohl po schůdcích dolů.

„Taková dáma přece nevystoupí z kočáru jen proto, aby se zeptala na cestu lidí z obyčejného venkovského domu, jako je náš," pronesla teta Cordelie.

„Musí to být nová zákaznice," napadlo Cassandru, když lokaj obratně zachytil rukávník a kožešiny, do kterých byla dáma zahalená, a ležérně je odhodila.

„To sotva," namítla teta Cordelie. „Žádná dáma, která cestuje v kočáru s erbem a má na sobě tak přepychové vycházkové oblečení, se přece nesníží k tomu, aby si něco pořídila u obyčejných venkovských švadlen."

Cassandra zaznamenala, jak se teta Eunice nafoukla rozhořčením nad takovou urážkou. Zakládala si na svojí kreativitě a na tom, že šití povýšila na umění. Podívala se na zákaznici a hned viděla, co se k ní hodí a co jí bude slušet, brala míru na šaty a stříhala. Cassandra měla za úkol hrubé stehování a Cordelie šaty šila načisto.

„Taky bych ji uměla takhle vyparádit," zabručela. „Samozřejmě bys to uměla," souhlasila teta Cordelie. „Jen kdybys měla tolik sametu přesně v tomhle odstínu modré a kdyby tě o to požádala, ale na nás by se asi sotva obrátila, nemyslíš?"

„Brzy se to dozvíme," prohlásila významně Eunice, když lokaj, který mezitím přešel zahradní pěšinu, zabušil na dveře a vytrhl všechny tři z pozorování ztělesněné dokonalosti, jež se mezitím připravila přijmout rámě druhého lokaje, a chvatně zaujaly různé pózy po místnosti, zatímco služka Betty šla otevřít.

Přestože Cassandra napínala uši, aby zaslechla hovor z haly, silné dubové dveře do salónu ho tlumily. Tety předstíraly, že se zaujatě věnují práci, ale byly nakloněné stejným směrem ke dveřím a ve tvářích nedokázaly skrýt zvědavost.

Konečně se otevřely dveře a dovnitř vplula na obláčku exotického parfému dáma v modrém sametu. Kdyby ji neviděly přijíždět, určitě by teď zalapaly

po dechu při pohledu na vytříbenou eleganci, doprovázenou po obou stranách lokaji, jejichž hlavy se málem dotýkaly stropu.

Všechny tři se zvedly a s předstíraným sebevědomím vysekly přiměřeně uctivé pukrle, jako by doma pravidelně hostily vysoce postavené dámy.

Dáma si je chvilku prohlížela a pak rozevřela náruč a vrhla se ke Cassandře.

„Drahoušku," oslovila ji a sevřela ji do voňavého objetí. „Konečně jsem tě našla!"

Tety na ni vrhly pátravý pohled, ale Cassandra jen nechápavě pokrčila rameny. Neměla sebemenšího tušení, proč ji ta cizí dáma objímá a říká jí důvěrně drahoušku.

„Promiňte," vyprostila se z naparfémovaného sevření. „Ale obávám se, že si mě s někým pletete."

Dáma naklonila hlavu ke straně a zatvářila se pobaveně. „Copak nejsi Cassandra Furnivalová? Dcera Julie Haselyové, třetí dcery hraběte ze Sydenhamu?"

„Ehm… to jsem, ale…"

Dáma lítostivě zavrtěla hlavou a dramaticky si povzdechla, takže ji Cassandra začala podezírat, že neudělá nic, aniž by předem zvážila, jak zapůsobí na diváky.

„Mohlo mě napadnout, že jsi na mě zapomněla. Když jsem tě viděla naposledy, byla jsi ještě malinká."

Stáhla si rukavičky, podržela je ve vzduchu a jeden z lokajů rychle přiskočil, aby je zachytil, než spadnou na zem.

„Bylo to na tvých křtinách," vysvětlila Cassandře a rozhlédla se kolem sebe, jako by něco hledala. „Byly jsme s tvojí matkou velké přítelkyně," dodala a zamířila k jedné z židlí určených pro zákaznice. „Hodně velké přítelkyně," dodala významně

a půvabně se usadila. „Jsem tvoje kmotra," oznámila a vrhla na ni oslnivý úsměv.

„Vaše milosti," zalapala po dechu Cassandra a sesunula se na jinou židli, když si uvědomila, že tahle dáma opravdu přišla za ní. Její kmotra, vévodkyně z Theakstone, byla jediným člověkem z minulého života, se kterým zůstala v kontaktu. Přestože jí kmotra posílala jen letmo načrtnuté přání k Vánocům nebo k narozeninám, jak Cassandra usuzovala podle ledabylého písma, každé zprávy si velmi považovala. Bylo to víc, než pro ni udělali všichni ostatní.

Vévodkyně se rozesmála, když viděla, jak Cassandru svou přítomností šokovala. „Vidím, že jsem tě překvapila."

Překvapila? Slabý výraz.

„Nikdy ses na mě neobrátila, abych ti pomohla, a často jsem litovala, že to nejde. Za života Theakstonea to samozřejmě bylo nemožné." Na ústech se jí objevil náznak úsměvu, který by u méně krásné ženy působil jako úsměšek.

Tímhle prohlášením vévodkyně Cassandru zaskočila ještě víc. Zaprvé vévoda, za kterého byla kmotra provdaná, zemřel už před několika lety. Zadruhé…

„Drahoušku, netvař se tak zmateně," usmála se na ni povzbudivě vévodkyně z Theakstone. „Jako bys nečekala, že pro tebe někdy hnu prstem."

To byla sice pravda, ale v podání vévodkyně to vyznělo, jako by ji tím urazila.

„Vlastně jsem od vás opravdu nic nečekala," vykoktala Cassandra. „Jak bych mohla, když mě zavrhla vlastní matka potom, co jsem se dopustila té osudové chyby? Ale nejenom to…"

„Ano? O co jde? Vysvětli mi to, drahoušku," vyzvala ji vévodkyně poněkud upjatě.

„Jde mi o to, že nevypadáte… jak to říct… moje matka musí být o dost starší než vy. Aspoň tak vypadala, když jsem ji viděla naposledy, což musí být dobrých pět let. Takže nechápu, jak jste mohly být takové přítelkyně."

„Drahoušku, je rozkošné, jak hned víš, co říct," rozplývala se vévodkyně. „Určitě spolu budeme famózně vycházet," dodala a rozvázala si čepec. Když ho sundala, objevila se záplava zářivých zlatých kadeří, z nichž ani jedna nebyla porušená díky důmyslné konstrukci módního doplňku.

Teta Eunice k ní pohotově přiskočila a vzala od ní čepec dřív, než ho jeden z lokajů stačil pomačkat v neobratných tlapách. Opatrně ho odnesla ke stojanu na klobouky, kde byl v současné době naaranžovaný jen pruh mušelínové látky, a opatrně ho na něj pověsila.

„Děkuji vám," pronesla vévodkyně. „Nejen za to, jak dokonale jste se postarala o můj čepec, ale i za kmotřenku. Jsem tak ráda, že našla útočiště u dvou laskavých dam!" Podívala se z jedné tety na druhou a pak vrhla významný pohled na Cassandru, která si uvědomila, že je vlastně ještě pořádně nepředstavila.

„Tohle je moje teta Cordelie," spustila. „Vlastně bych měla říct slečna Bramstocková," opravila se a na tváři se jí objevil ruměnec.

„Aha, tak to vy jste způsobila takový rozruch, když jste odmítla Hendona a začala jste žít s bývalou spolužačkou," poznamenala vévodkyně předtím, než se obrátila k tetě Eunici, jež vzdorně zvedla bradu.

„A tohle je teta Eunice, aspoň jí tak říkám," uvedla Cassandra druhou tetu a hrklo v ní, aby se představování nezvrhlo v trapnou konfrontaci, po které by kmotra zděšeně prchla.

„Protože ji máš ráda," přispěchala jí na pomoc vévodkyně. „A není divu, když pro tebe zjevně udělala o hodně víc než všichni ostatní pokrevní příbuzní."

Tetu Eunici tím rázem odzbrojila. Dojatě děkovala a dodala, že to nestojí za řeč.

Vévodkyně mávla rukou ke svému doprovodu. „Je tu někde místo, kde by se mohli moji kluci posilnit?"

„Samozřejmě, opáčila rychle teta Cordelie a zastyděla se, že zanedbala svoje hostitelské povinnosti. Jakmile poslala „kluky" se vzkazem pro Bety, aby se o ně postarala a donesla do salónu čaj a koláč pro vzácného hosta, všechny se usadily a s očekáváním se zadívaly na nenadálou návštěvu.

„Když teď jsme samy," pronesla vévodkyně, „můžu vám konečně prozradit, co mě sem přivádí. Milé dámy, nikdo vám nemůže upřít, že jste pro moji kmotřenku udělaly, co bylo ve vašich silách. Ale dospěla do věku, kdy potřebuje, aby ji někoho v určitém postavení uvedl do společnosti, nemyslíte?"

„Mě uvést do společnosti? To nepadá v úvahu. Jsem společensky odepsaná. Když jsem se tenkrát vrátila k našim, abych jim vysvětlila, co se stalo, otčím prohlásil, že už nikdy nepřekročím práh jeho domu…"

„Ano, vím. Stejně jako to, že tě nechal úplně bez prostředků, jako by na něco takového mohl být pyšný," dodala vévodkyně zachmuřeně.

„Přesně tak. A pochybuju, že matka řekla jediné slovo na mou obranu…"

„Chudinka musela být tak zastrašená tím tyranem, kterého si vzala, že se ani neodvážila," bránila ji vévodkyně.

„Máte pravdu," připustila Cassandra a žasla, jak vévodkyně přesně vyhodnotila situaci. Možná jí

matka napsala, co se stalo, a poprosila ji, aby její jediné dceři pomohla… Ne, to sotva. Otčím by nikdy nedopustil, aby dům opustila jediná zpráva, kterou by pečlivě nezkontroloval.

„Ale kdybych pustila do oběhu zprávu," pokračovala vévodkyně, „že si otčím všechno vymyslel, aby se dostal k tvému dědictví, spousta lidí tomu uvěří. Od té doby, co tě vyhnal z domova, totiž tak často ukázal svoji pravou tvář, že si proti sobě poštval většinu veřejného mínění."

„Ale vždyť to není pravda, vaše milosti. Sice skočil po příležitosti, aby pro sebe shrábl moje peníze, protože je prostě takový. Ale nemusel si vymýšlet žádný skandál. Opravdu jsem utekla s vojákem a vrátila jsem se domů neprovdaná…"

Vévodkyně proti ní vztáhla ruku, aby ji zarazila. „Vážím si toho, že jsi tak upřímná. Ale svou pověst nezachráníš, když budeš všem vykládat pravdu."

Cassandře se rozbušilo srdce. Opravdu by se s tím dalo něco dělat? Mohla by se zbavit stínu hanby, který se nad ní už tolik let vznáší, a zařadit se do slušné společnosti? Šlo by zachránit její pověst?

Ale za jakou cenu!

„Přece nebudu lhát, abych se dělala lepší, než jsem," prohlásila rozhodně.

„To není třeba," prohlásila vévodkyně po chvíli. „Podle toho, co říkáš, byl ten tvůj takzvaný skandál jen krátký úlet, nad kterým by dnes už všichni zamhouřili oči, kdyby si tvoje matka nevzala takovou zrůdu."

„To je pravda, ale…" Napadla ji další překážka, stojící v cestě kmotřinu plánu. „Nejsem už moc stará na uvádění do společnosti?"

„Vůbec ne. Určitě ti není víc než dvacet."

„Je mi třiadvacet."

„Vypadáš o hodně mladší. Kromě toho spousta mužů nestojí o nevěstu, která přišla rovnou ze školních škamen. Chtějí dospělou rozumnou ženu. A ty jsi tak hezoučká, že se určitě najde někdo, kdo bude ochotný přehlédnout všechno ostatní."

Mávla rukou nad Cassandřinou osudovou chybou, jako by to byla jen otravná moucha, které se snadno zbaví.

„Jenže… já si nejsem úplně jistá, jestli se chci vdávat," podotkla Cassandra a vrhla provinilý pohled na tety, jejichž názor na manželství začínala přebírat. „Jsem tady spokojená."

„To naprosto chápu," chlácholila ji vévodkyně. „A samozřejmě se k tetám můžeš po sezoně vrátit, když si nenajdeš manžela a bude se ti stýskat. Ale nejde přece jen o to, abys ulovila manžela. Během sezony budeš navštěvovat plesy a večírky, chodit na pikniky, do galerií a nakupovat. Podle mě si zasloužíš, aby sis užila, co ti bylo tak dlouho odpírané kvůli jediné chybičce, za kterou podle mě sama ani nemůžeš."

„To je pravda, Cassandro," ozvala se teta Cordelie. „A neber si nás za příklad. Když jsme se tenkrát my dvě obrátily zády ke společnosti, byla to naše svobodná volba."

„Vidíš?" Vévodkyně se s vítězoslavným úsměvem obrátila ke Cassandře. „Tety by byly rády, kdyby sis našla manžela, se kterým bys byla šťastná, i kdyby o tebe přišly," pronesla se zarážející upřímností.

„A i kdybys kvůli špatným zkušenostem zanevřela na muže, nevidím důvodu, proč bys se mnou nemohla odjet do Londýna. Copak tě nelákají plesy a nechceš vidět na vlastní oči slavné historické památky, Cassy?"

Cassandra si nervózně pohrávala s rukama. Ještě před pěti minutami si přála to samé. A popravdě řečeno by jí vdavky zas tak nevadily, pokud by našla muže jako byl její otec, kterého pamatovala jako laskavého a veselého člověka. Jednak už by nemusela pracovat, aby si vydělávala na živobytí, ale také by mohla mít děti. Sladká baculatá miminka, která by časem vyrostla, a konečně by získala rodinu, jež by ji milovala.

„Vlastně by nebylo úplně na škodu, kdyby ses ve městě porozhlédla, co se zrovna nosí," podotkla teta Eunice ve chvíli, kdy si Cassy uvědomila, jak touží sevřít do náruče malé voňavé tělíčko, zatímco jí budou buclaté ručky jeho sourozence objímat kolena.

„A podívala ses do obchodů, jaké hedvábí mají v Londýně na skladě," dodala teta Cordelie.

„Tak vidíš? Tetičky se mnou souhlasí. I když si nenajdeš manžela, ve městě se dá podnikat spousta věcí. A bude to úžasná zábava!" Vévodkyně zatleskala elegantníma rukama. „Já věděla, že nám to vyjde."

„Já tedy nevím," váhala Cassandra, přestože sama nechápala, co jí vadí, když všichni v místnosti považují výlet do Londýna za tak geniální nápad. „Je to od vás moc hezké, vaše milosti…"

„Prosím tě, přestaň mi tak říkat. Jsem tvoje kmotra a je důležité, abychom to všem stále připomínaly. Takže si radši hned z kraje zvykni a říkej mi kmotřičko. A abych ti oplatila tvoji upřímnost," dodala a šibalsky na ni mrkla, „neřekla jsem ti úplně všechno." Odkašlala si. „Přestože je pravda, že v jednu chvíli jsme byly s tvou matkou hodně velké přítelkyně, není to jediný důvod, proč jsem ti nabídla, že tě uvedu do společnosti." Naklonila hlavu ke straně, až se zlaté

prstýnky roztancovaly, a vemlouvavě se na Cassandru usmála.

„Jde i o mého nevlastního syna," řekla a úsměv jí zmizel z tváře. „Prakticky mi přikázal, abych odjela z města a odstěhovala se na panství, kde jsem žila se zesnulým mužem. To jsem ale odmítla. Mám tak hrozné vzpomínky na léta, která jsem prožila v Theakstone Court, že jsem se zařekla, že už tam nevkročím.

Ale když jsem mu to oznámila, začal mi vyhrožovat, že mi nic jiného nezbude, protože propustí všechny moje londýnské sloužící. To je celý on!" Obě tety rozhořčeně zalapaly po dechu.

„Okamžitě jsem varovala svoje zaměstnance, čím mi vyhrožuje, a všichni přísahali, že když to bude nutné, zůstanou se mnou bez nároku na mzdu. Nejsou to drahouškové? Samozřejmě jsem je v tom nemohla nechat. A tak jsem si začala lámat hlavu, jak to provést, abychom mohli všichni zůstat na Grosvenor Square. A tady," pronesla a vztáhla ruku ke Cassandře, jako by ji prosila o pomoc, „přicházíš na scénu ty."

DRUHÁ KAPITOLA

Plukovník Nathaniel Fairfax se zastavil ve dveřích tanečního sálu a obhlížel terén. Přímo před sebou měl parket zaplněný páry, obratně provádějícími složité figury. Napravo se na lavici tísnily dobře živené matróny a za nimi neúnavně vyhrávalo do tance trio houslistů. Všiml si, že kromě dveří, ve kterých stál, má místnost dva východy. Jeden vedl do místnosti s občerstvením, soudě podle stolků, které zahlédl mezi hloučky lidí, které se tam nahromadily, a druhý vedl ven. Nejspíš na terasu, kterou byla většina podobných domů vybavená.

Z tanečního parketu na terasu vedla chodba lemovaná řeckými zdobenými sloupy a několika strategicky rozmístěnými amforami se svěže zelenými rostlinami, za nimiž se klidně mohli krčit ostrostřelci, aby zabránili ve vstupu nezvaným hostům.

Ne že by se plukovník něčeho takového obával. Obhlížel terén kvůli něčemu podstatně nebezpečnějšímu.

Nebezpečí ztělesněné ženou.

Mezi dámami kroužícími po parketu ji neviděl. Jen pár jich mělo tmavé vlasy, ale žádná z nich nebyla zdaleka tak hezká, jak si pamatoval ve vzpomínkách.

Neseděla ani na lavici mezi zvědavě přihlížejícími

matronami, pokud za těch šest let, které uplynuly od doby, kdy ji naposledy spatřil, viditelně nezestárla a nepřibrala hezkých pár kil.

Nebude mezi mladými ženami postávajícími na chodbě na terasu, jež pozorovaly taneční páry a ovívaly se vějíři? Přejel po nich očima. Vysoká štíhlá blondýna, prťavá zrzka, středně velká bruneta s…

Proboha. Sestra Issy mu nelhala. Je tady. Cassandra Furnivalová. Jak může být tak nestydatá, že se zas snaží vetřít do slušné společnosti, když by se už nikdy neměla ukázat na veřejnosti?

Ale měla vždycky pro strach uděláno, a kdo by to měl vědět líp než on? Je to dívka, která dokáže muži tak zamotat hlavu, že ji jako omámený následuje na hostinský dvůr, osvětlený jen měsícem, a málem zapomene na všechny pevně vštípené morální zásady. Dívka, která byla schopná za necelý měsíc poté obloudit dalšího muže, aby s ní utekl.

A to bylo v době, kdy sotva vychodila školu.

Bývala tak hezoučká, že kvůli ní ztratili hlavu dva důstojníci u toho samého regimentu. Od té doby ještě zkrásněla. Aspoň navenek. Podle Issy ovšem krásná tvář skrývala srdce vypočítavé intrikánky.

„Nate," bědovala Issy a po tvářích se jí koulely slzy, „jsi jediný, kdo s tím může něco dělat."

„A co bych podle tebe asi měl udělat?" Vyčerpaně odhodil pero.

Sestra nejen bez ohlášení vtrhla do jeho pracovny, ale navíc se mu tu uvelebila na židli, přestože musela vidět, že má práce nad hlavu. A její slzy znamenaly, že neodejde, dokud nedosáhne svého a Nathaniel nevyslechne, co má na srdci.

„Co po mně vlastně chceš, Issy?" zeptal se netrpělivě.

„Chci, abys ji zastavil. Dřív, než zatne pařáty do dalšího důvěřivého chudáka a vysaje z něj všechny peníze, stejně jako to udělala bratrovi lady Agáty. Neumíš si představit, jak ji to vzalo. Samozřejmě nejen ji, ale celou rodinu."

Podobná emoční vzplanutí byla pro Issy typická a občas bývala trochu mimo realitu. Podle toho, co věděl o poručíkovi Gilbeym a slečně Furnivalové, oba se provinili stejnou měrou.

„A jak si to asi představuješ?" zareagoval podrážděně. „I kdybys mě přesvědčila, že do toho mám zasahovat, a tím si vůbec nejsem jistý."

Kromě toho neměl chuť zastrašovat žádnou ženu. Neslučovalo se to s chováním důstojníka armády Jeho Veličenstva.

„Samozřejmě musíš zasáhnout! Bratr lady Agáty přece bojoval v tvém regimentu. Copak jsi zapomněl, jak chudák poručík Gilbey dopadl?"

Samozřejmě na zamilovaného vojáka těžko mohl zapomenout. Nedokázal pustit z hlavy žádného z mužů, kteří zemřeli, když sloužili pod jeho velením. Kdyby to dokázal, cítil by se teď mnohem líp.

„Dlužíš to jeho památce," hučela do něj Issy, „i jeho rodině, která si zoufá, že se ta Furnivalovic holka zas snaží vetřít do slušné společnosti. Představ si, že ji vévodkyně z Theakstone chce uvést na letošní sezoně jako debutantku! Snad si dokonce myslí, že tam uloví ženicha!"

Padlým toho hodně dlužil, stejně jako jejich rodinám. Ale určitě ne do té míry, aby začal útočit na slečnu Furnivalovou. Aspoň ne na slečnu Furnivalovou, jak si ji pamatoval. Působila na něj spíš jako plaché stvoření než nestydatá harpie, jak se mu ji teď snažila vylíčit sestra Issy.

„Pokud je opravdu tak špatná, jak mi tu tvrdíš," pokračoval Nathaniel, který si tím zdaleka nebyl jistý, „nikdo se s ní stejně nebude chtít zahazovat. Nejspíš vyvádíš kvůli naprosté hlouposti, Issy."

„Není to žádná hloupost, Nate! Určitě ne pro lady Agátu. Byla tak zničená, když se dozvěděla, že se té holky ujala vévodkyně a osobně ji uvede do společnosti, že radši odjela z Londýna na venkov, aby někde omylem nevrazila do té odporné intrikánky, která obloudila jejího bratra a přivedla na mizinu celou jejich rodinu."

Vedla si svou pořád dokola. Také jí leželo v žaludku, že slečna Furnivalová si do Londýna přivezla kamarádku, jejíž otec přišel k jmění jako obchodník, takže nemá co pohledávat v nóbl společnosti.

Nakonec mu bylo jasné, že se sestry zbaví, jen když jí slíbí, že udělá, co po něm chce. Přesněji řečeno: co bude v jeho silách.

Přesto Issy podezíral, že většina z toho, co mu vykládá, jsou naprosté nesmysly. Kdyby to byla z poloviny pravda, vévodkyně by se jí těžko ujala. Neměl sice o inteligenci téhle urozené osoby valné mínění, ale přece jen musela myslet na svou pověst. A pokud by na tom, co Issy tvrdí, bylo zrnko pravdy, kdo by se slečnu Furnivalovou po tom všem odvážil pozvat na některý z plesů letošní sezony?

Když plukovník tohle všechno zvažoval, už se nedostal k tomu, aby si promyslel, jak se ke slečně Furnivalové zachová, až na ni opravdu narazí.

Takže teď zůstal stát jako solný sloup a jen na ni civěl. Nic víc. Dokud se nesehnula, aby si poslechla, co jí říká malá zrzavá dívka, a hlasitě se tomu zasmála.

Ona se zasmála!

Jako by ji nic na světě netrápilo. Na rozdíl od něj, který…

Bezděky sebou trhl, když mu před vnitřním zrakem začaly defilovat hrůzostrašné výjevy z minulosti, na které se snažil ze všech sil zapomenout. Většinu z nich se mu dařilo potlačit a pevně zamknout v paměti, ale občas ho takhle přepadaly, když to nejmíň čekal. A bohužel hezká řádka z nich souvisela s poručíkem Gilbeym.

Gilbey sedící s hlavou ve dlaních. Gilbey rázující sem tam se zmučeným výrazem ve tváři potom, co si přečetl jeden z drsných dopisů, které mu jeho milá poslala. Gilbeyovo rozstřílené tělo, barvící sníh doruda…

Najednou ho jako blesk zasáhlo poznání, že Issy měla pravdu, a bez rozmýšlení se k ní vrhl. Musí s tím něco udělat, přestože netušil, co. Hostitelka lady Bunsfordová sice nezaujímala ve společnosti obzvlášť významné místo, ale když se slečna Furnivalová dostala sem, pronikne i na ostatní plesy a nezastaví se před ničím, dokud nedosáhne cíle, který mu Issy tak barvitě vylíčila. A to nesmí připustit.

Snad na sobě ucítila jeho pohled, protože se k němu otočila, jakmile k ní vykročil. Zadívala se na něj. Zlehka nakrčila čelo, jako by se snažila rozpomenout, proč jí jeho tvář připadá tak povědomá. Odkud ho jen zná?

A pak se celá rozzářila. Jako by ji potěšilo, že ho zas vidí.

Síla toho úsměvu ho skoro, ale opravdu jen skoro odzbrojila. Byl tak vřelý. Tak vstřícný. A tolik sliboval. Skoro si nepřipadal, že k ní kráčí přes taneční sál, protože se rozhodl, že ji vyzve k odpovědnosti, ale v první chvíli měl pocit, jako by ho chytila do neviditelné sítě a táhla ho k sobě.

Stejně jako tenkrát večer před lety, když ji poprvé potkal na tancovačce blízko místa, kde jejich regiment dočasně rozbil tábor a zřídil si základnu. Tehdy stačilo, aby se za ním roztouženě ohlédla, když vycházela ze dveří na hostinský dvůr se stájemi, a následoval ji jako poslušný pejsek. Přestože předtím odolal pokušení vyzvat ji k tanci. Přestože na něj byla příliš mladá. Vlastně ještě vůbec nedozrála pro žádného muže. Zatím byla jen příslib. Květ, který se plně nerozvinul, aby ho někdo utrhl. A přesto byla tak neodolatelná.

Mohla za to její ústa. Horní ret měla zvednutý, jako by se nabízel, aby ho vzal do úst a…

Ne, mohly za to její oči. Živé jiskry, které v nich tančily a lákaly muže do zelenohnědých hlubin, aby se v nich utopily…

Ne, mohla za to její pleť. Nebyla tak fádně dokonalá jako u řady debutantek, které připomínaly panenky z křehkého porcelánu. Krémově zbarvená pleť byla posetá mateřskými znaménky, svádějícími prsty k tomu, aby začaly opisovat jejich fascinující vzorec…

„Plukovník Fairfax," pronesla a vztáhla k němu ruku s nacvičenou grácií zkušené svůdkyně.

Žádný muž by něčemu takovému neodolal a stejně tak i on se sklonil nad hřbetem její ruky a vtiskl na něj polibek, o který si říkala. Měl sám na sebe vztek. To brzy skládá zbraně! Přišel sem snad proto, aby jí lichotil?

„Jak je milé, že vás po takové době zas vidím," rozplývala se nadšením nad jejich setkáním.

Napřímil se a pustil její ruku. Přece jí nedovolí, aby mu zamotala hlavu jen proto, že si uvědomuje, jak je krásná a půvabná. Díky Issy věděl, co je zač a čeho je schopná. Například jak se opovažuje tvrdit,

že ho ráda vidí? A navíc na něj vrhá zářivé úsměvy, aby tomu uvěřil! Každému by hned muselo být jasné, že nemluví pravdu. Je příliš mladá a rozkošná, aby ji zaujal muž jako on, který má nejlepší léta dávno za sebou.

„Slečno Furnivalová," pronesl hlasem, jenž mu o poznání zdrsněl raněnou pýchou. „Vidím, že zas máte za lubem nějakou kulišárnu. Copak jste si tentokrát vymyslela?"

Ruka, kterou právě políbil, vyletěla k tváři, jako by ho sváděla, ať se jí dotkne dlaní anebo přímo rty. Pokud Issy mluví pravdu, asi jí zas tak nezáleží na tom, jakými prostředky dosáhne svého.

Možná takhle reaguje na hozenou rukavici? Dává mu tím najevo, že pochopila výzvu k souboji, ale rozhodně se tak snadno nedá, bude bojovat všemi zbraněmi, které má v záloze. Ovšem on jí to nedaruje, rozhodl se a projel jím pocit, jako by se právě o něco připravil.

Její úsměv splaskl a už vůbec nebyl tak vřelý jako na začátku. Z dálky mohl působit stejně, ale když stál tak blízko ní, že mu nozdry rozdráždila jemná květinová vůně, poznal ten rozdíl.

„Já že mám něco za lubem?" Slečna Furnivalová se zamračila, jako by nechápala, o čem mluví. „Co tím chcete říct? Nerozumím vám."

Chvíli si přál, aby opravdu netušila, na co naráží. Aby proti sobě nestáli jako dva protivníci a mohl se dál hřát v teple jejího úsměvu, než ho svévolně udusil. Aby ji mohl ještě chvíli držet za ruku a povídat si s ní jako každý jiný muž, který potká hezkou přitažlivou ženu.

Bohužel to štěstí nikdy neměl. Když ji potkal poprvé, věděl, že zakrátko odjede do ciziny a možná se